

въ живота си. Вероника! Вероника! си повтаряше тя. Това е името на цвѣтчето, едно чудно хубаво име! Нима това цвѣтъ има име? И то види се е цѣнно, като този господинъ, дошълъ чакъ отъ града, го взима съ такова внимание, за да не го поврѣди при изкопаването му. Дали и другитѣ цвѣтя иматъ сжщо имена.

Тя узна веднага това, за което се питаше.

— Прѣкрасна работа, каза старецътъ весело, като се изправяше — Благодаря, момиченце! Ти сигурно си съгледала тука асперула? Или не я познавашъ? Ето, вижте каква е, но тази не е хубава, азъ бихъ желалъ по-добра. Ахъ, чакай, азъ виждамъ, че я познавашъ! Намиратъ ли се тука такива?

Тука учениятъ показваше изписани (нарисувани) цвѣтя въ една голѣма книга. Козарката ги разглеждаше и слѣдъ това тръгваше да ги дири изъ гората, дѣто растатъ.

— Да не е това? каза Гертруда, слѣдъ като измина двайсетина крачки, показвайки му задъ една скала едно храсте отъ исканитѣ цвѣтя.

— Наистина, какъ я намѣри? — Ще ми намѣришъ ли сжщо и сцила? Ето такова, видишъ ли — прилича на нея.

Трѣбваше да се отдалечатъ малко, за да го намѣрятъ, но Гертруда знаеше, кждѣ да води ботаника. И като вървѣха, той я запитваше. Тя не се страхуваше вече отъ него, и, понеже той ѝ говореше за едничкото нѣщо на свѣта, което знаеше, тя вече не се затрудняваше въ отговоритѣ. И той скоро видѣ, че тя ще му бжде твърдѣ полезна — да дирятъ растенията, които той ѝ показваше на